

пролѣтъта 1860 година Друмевъ написалъ единъ разказъ *Нещастна фамилия*. Този разказъ се четѣлъ съ голѣмо увлѣчение, защото въ него се описвало много живо, какъ страдатъ българскитѣ семейства. Днесъ той е напечатанъ въ отдѣлна книжка, части отъ него сж помѣстени въ христоматии и други списания. Този разказъ е напечатанъ и въ „Вѣнецъ“, год. III, кн. 1.

Въ 1860 година въ Цариградъ станало важно събитие. На връхъ Великдень въ църквата българитѣ се отрекли отъ грѣцкия патриархъ. Станалъ бунтъ. Фанариотитѣ хванали тримата български владици (Илариона Макариополски, Авксентия и Паисия Пловдивски), вкарали ги въ единъ параходъ и ги изпратили на заточение. За това събитие чули въ Русия. Руситѣ и българитѣ силно възнегодували. Василь Друмевъ пламналъ отъ обичъ къмъ българскитѣ владици и написалъ едно стихотворение, въ което се казва:

- | | |
|--|---|
| 1. Я гледайте, братя мили,
що се върши тамъ на брѣга,
при нашата света църква,
въ Цариградъ-Фенеръ. | 3. Съсъ коварство тя открадва
милитѣ ни свети отци
и съсъ радостъ ги изпраща
въ заточение. |
| 2. Грѣцка злоба тамъ надвива
надъ нашата света правда,
надъ нашето просвѣщение
и искренността. | 4. И морето вечъ зашумѣ,
вдига вълни и се гордѣй,
че ще носи всичко мило —
най-мило за насъ. |

Гласътъ на тази пѣсень билъ толкова хубавъ, че въ Киевъ ученици, студенти, граждани и книжовници почнали да я пѣятъ навсѣкжде.

Василь Друмевъ въ Бѣлградъ. — Осжденъ на смъртъ.

Въ 1862 год. въ Бѣлградъ се събрали младежитѣ отъ Югославия, България и Русия на съборъ. На този съборъ отишелъ Любенъ Каравеловъ, а следъ него и други българи, между които и Василь Друмевъ. Срѣбитѣ и турцитѣ въ крепостта се сбили. Раковски съ-